

Speenkruid

Tijdens de pandemie ontwikkelen mensen nieuwe gewoonten. Vaste pizza-bellers staan opeens zelf in de keuken. Opa's en oma's appen er op los. Verstokte automobilisten gaan fietsend op pad naar nergens en weer terug, alleen maar om er even uit te zijn.

Als thuiswerker is mijn nieuwe ritueel de middagwandeling. Dan loop ik vaak een rondje naar de natuurtuin. Heen over de Zandkampweg en terug over de Konijnenwal. En als ik in een gekke bui ben, heen over de Konijnenwal en terug over de Zandkampweg. Eén bestemming, twee wandelroutes, hoe mooi kan het leven zijn.

De thermometer staat nog op winter, de barometer op herfst, maar in de natuur is het echt al voorjaar. De eerste mezenpaartjes zijn gevormd. Stelletjes zijn druk bezig hun nestkastje in te richten. Op de grond de eerste voorjaarsbloeiërs, dovenetels en speenkruid. Heerlijk plantje, speenkruid. Geel is de kleur van het voorjaar. Nou, geler dan speenkruid wordt het niet hoor.

Het verschijnt plotseling. De ene week is nog alles kaal. Een week later ligt er een heel tapijt van donkergroene hartjes. Nog een week later hangen er fel gele sterren boven die groene hartjes. Och, wat prachtig. Net zo snel als speenkruid verschijnt, ver-

dwijnt het ook weer. Opeens is het weg. Ondergedoken, terug naar de roots, back to de knol. Het heet speenkruid omdat het wortels heeft met knollen. Die knollen lijken op de speenen van een zeug. Dat weet ik van internet. Want plantjes uitgraven, dat doe ik niet hoor. Dat vind ik zielig. Bovendien, om nou naar varkensborsten te gaan graven, eh, nou nee, dank u.

Volkswijsheid zegt dat speenkruid geneeskrachtig is. Daar geloof ik niet zo in. Hoewel? Na een wandeling langs speenkruid voel ik me altijd weer fris en fruitig. Zou het dan toch waar zijn.....?

Adriaan de Haas